

РЕШЕНИЕ

№ 7567

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8095** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. З.- гражданин на Л. срещу Решение № 11683/28.07.2023 година на ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДАБ КЪМ МС НА РБ, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. З.- гражданин на Л..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение.Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като неправилно е анализирал бежанската история на търсеция закрила и позовавайки се единствено на постъпилото Писмо от ДАНС от 14.07.2023 година, че търсецият закрила представлява заплаха за националната сигурност е издал оспореното Решение , като търсецият закрила добросъвестно е изложил бежанската си история, като е извършена преценка за актуалната обстановка в държава, различна от държавата на произход на оспорващия- И., а не Л.. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. З., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и с помощта на преводач от арабски език - Д. Татуз поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат Д. редовно упълномощена. Съображенията относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно

уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Г., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на жалбата развива в представената по делото писмена защита.

Представителят на СГП прокурор К., който изразява становище за неоснователност на предявената жалба и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 08.06.2023 година оспорващият депозирал молба за закрила до ДАБ към МС на РБ.

След регистриране на молбата, оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че имената са му Х. З. гражданин на Л. етническа принадлежност арабин, религия – шиит, образование-полувисше, професия Ай Ти специалист и автотърговец, семейно положение- неженен, владее арабски език снета му е Евродак дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организациите, които предоставят правна помощ с помощта на преводач от арабски език.

С решение №РПЗТ-16/09.06.2023 година на Председател на ДАБ към МС на РБ оспорващият Х. З. е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството по предоставяне на международна закрила.

С Решение № 4933/20.07.2023 година, постановено по адм. дело № 6020/2023 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Х. З. срещу Решение № РПЗТ—16/09.06.2023 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

На 29.06.2023 година с оспорващия е проведено интервю, в присъствието на преводача от арабски език О. Ш., в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач от арабски език О. Ш., няма комуникативни пречки, има баща й майка, и двама братя в Италия , като всички имат италианско гражданство, напуснал е Л. на 05.05.2023 година легално за Турция, имал е паспорт, с който е пътувал, но го загубил като преминал през Турция към България и в България пристигнал нелегално от Турция около 18 май ,като е искал да стигне до Италия до роднините му, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, заради изповядваната от него религия, не е участвал в религиозна секта, организация или друга общност , има четири сестри и един брат в Л., не може да живее при тях, защото няма работа, завършил е за счетоводител и в Л. е работил като търговец на коли, но заради промяната на паричния курс изгубил работата си, и това е свързано с лошата икономическа обстановка, не се е занимавал с политика, извън армията не е членувал във въоръжена групировка, не е имал проблеми с армията или полицията, и е напуснал Л. заради лошата икономическа обстановка, не е имал никакви проблеми, като в армията получавал добра заплата, но това не е било достатъчно, и поради обезценката на валутния курс решил да замине при роднините си в Италия, като много пъти е правил опит да получи виза за Италия, но са му отказвали, и затова е решил нелегално да замине за Италия, и е избрал точно този момент заради икономическата криза, подал е молба за закрила, защото тук са го арестували, ако се завърне в страната си на произход няма какво да му се случи , няма опасност за него , но не иска да се връща.

На 18.07.2023 година до Председател на ДАБ към МС на РБ е депозирано Становище от интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което е предложено на търсещия закрила да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 28.07.2023 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 11683 с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. З. гражданин на Л.

Решението е връчено на 01.08.2023 година на оспорващия, а текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №11683/28.07.2023 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, , на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ е предоставено правото да издава на решения по реда на чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба закрила в РБ на дата 08.06.2023 в ТЦФ Пъстрогор като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване на разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 08.06.2023 година представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща

се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденец е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 08.06.2023 година и то лично в съответствие с разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ.

Нещо повече, в хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58, ал.3 от ЗУБ според която, молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза, още след регистриране на молбата, на оспорващия е предоставена информация / Списък на организациите, работещи с бежанци и

чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. Още при регистрацията на оспорващия по реда на [чл. 61, ал. 2 ЗУБ](#)/както при подаване на молбата, така и при попълване на регистрационния лист оспорващият е посочил, че владее арабски език. Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил арабски като език, който разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14,ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език.Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език,който владеят или за който има разумни основания да се счита,че те разбират.Търсещият закрила е гражданин на Л. като официалният език е арабски, но оспорващият е заявил, че владее арабски. Основното интервю в производството по общия ред, чиято цел е била ливанският гражданин да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република България и то представена от него на арабски език, като при провеждането на интервюта, оспорващият е заявил, че няма пречка О. Ш. да бъде преводач, няма комуникативни пречки и разбира арабски език. Така кандидатът е бил максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца арабски език, текстът му е прочетен на арабски език и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по [чл. 63а, ал. 6 ЗУБ](#) и чл. 12, ал.1, б. "б."от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена.Наред с това,самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата-проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата-преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от арабски език. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството,проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност,осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най- вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчетел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто.

Производството е приключило, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4

месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ. След получаване на личното дело на търсещия закрила и в срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред Председател на Държавната агенция за бежанците взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Обстоятелството, че на страница 2 от Решението е посочено, че от приложената Справка от 08.06.2023 година за И., не може да доведе до извод, че административният орган е обсъждал обстановка в страна на произход, различна от страната на произход на оспорващия- Л., защото по делото приложена Справка за И. от 08.06.2023 година няма. Касае се за техническа грешка, която по никакъв начин не може да доведе до извод, че административният орган е допуснал нарушение на административно- производствените правила, още повече, че в Решението на следващата страница 3 и следващите е разгледана ситуацията в страната на произход на оспорващия – Л..

Неоснователно е твърдението на адвокат Д., че административният орган се е позовал само на Писмото от ДАНС от 14.07.2023 година, че оспорващият представлява заплаха за националната сигурност, защото административният орган е обсъдил всички събрани в хода на административното производство доказателства, а не само представеното Писмо от ДАНС.

Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си Л. легално с паспорт и е заминал за Турция, като целта му е да стигне до Италия при неговите роднини, но при залавянето му в РБ е подал молба за закрила за да си

набави документи и да отиде при роднините си, защото в Л. няма работа, налице е обезценка на валутния курс и има икономическа криза.

Обосновано административният орган е приел, че общата обстановка в Л. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година и единствената цел на бежанската история на оспорващия е да придобие международна закрила, като целта му да отиде при роднините си в Италия, тъй като в Л. е имал проблеми с липса на работа и влошената икономическа обстановка и е подал молба за закрила, не е бил преследван, задържан, осъждан нито заради етническата си принадлежност, нито заради каквото и да било негово поведение.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя.

Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по

процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБ ООН- това е лице, което по причини ,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това,от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си и е дошъл в РБ нелегално като е подал молба за закрила след като е бил арестуван и то на път за Италия, която е негова цел- да отиде в Италия, за да си намери работа.

Общата обстановка в Л. сама по себе си не дава основание да се приеме, че е налице опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, още повече, че причината да дойде в РБ е желанието за по—добър живот. Представената в съдебно заседание от страна на адвокат Д. Предложение за резолюция на ООН по отношение на Л., в която е посочено , че положението в Л. е дълбоко обезпокоително поради политическата, икономическата, социалната и финансовата криза и е призовано ливанското правителство да отговори на нуждите и стремежите на ливанското население, по- специално осъществяване на реформи, които са абсолютно необходими за ливанското общество, не може да бъде основание за предоставяне статут на бежанец, още повече, че това е Предложение за резолюция на не ООН, а не Становище на ООН

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на гражданско лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме,че същият е напуснал страната си Л. поради реална опасност от тежки посегателства,като смъртно наказание или екзекуция,нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти,така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал Л. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по- добър живот и е подал молба за закрила едва, след като бил задържан от българските власти

Не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение

от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия Л. е видно, че в страната няма въоръжен конфликт. Съгласно Доклад на ВКБООН за „ Правни съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанеца и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанеца или търсещия убежище с третата страна не е задължително съгласно международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин е подал молба за закрила, едва когато е заловен в РБ, като целта му не е била да потърси закрила, а да си осигури по- добър живот и то да отиде в Италия. От приложената Справка за ситуацията в страната произход Л. от 06.11.2023 година е видно, че понастоящем вътрешната политика на Л. е доминирана от ситуацията в Газа и от отговора на „Х.“ и демонстрациите са практически ежедневни въпреки, че обикновено не водят до насилствени сблъсъци и много хора, които живеят в граничните райони с И. ги напускат, вследствие на граничните обяви между израелската армия и „ Х.“ и капацитетът на ливанското правителство да осигури спешно настаняване е много ограничен поради напрегнатата обща ситуация. Но оспорващият не е напуснал родината си Л. вследствие на конфликта в ивицата Газа, а през месец май 2023 година и целта му е била да отиде в Италия за да си осигури добър живот.

Нещо повече дори- самият оспорващ представлява заплаха за националната сигурност/ каквото е Становището на ДАНС, което е още едно основание за непредставяне статут на бежанец- за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, за да се снабди с документи и да отиде в Италия при неговите роднини безспорно имат само и единствено личен характер и икономически.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Х. З.- гражданин на Л. срещу Решение № 11683/28.07.2023 година на **ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДАБ КЪМ МС НА РБ**, с което последният на основание чл.75, ал.1, т.2, във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75, ал.1, т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. З.- гражданин на Л..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на **СТРАНИТЕ**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: